

Meğer

– GürhanGürses · 23 Şubat 2013

Aşk uğruna ailesini yok saymıştı. “Bu adam sana göre değil kızım!” diyen babasını terk etmişti. “Kızım davul bile dengi dengine...” diyen anacığını terslemişti. “Bana karışamazsınız hakkınız yok buna!” diye takılıyordu gençliğin cezbeder sokaklarında aslında derbederin teki olacaktı, görmüyordu. Adam yaşça büyüktü yürekçe küçüktü, kafaca kütüktü. Kız körkütüktü ona karşı.

Şimdi ağlıyordu yanımda kız, ağlıyordu ve ağlayarak anlatıyordu hikâyesini:

-İşte şairim böyle başlamıştı bizim hikâyemiz. Başlarken kaybetmişim ben ama fark etmemişim.

Büyüklerimi dinlememişim başıma buyruk kesilmişim. İlla da o demişim ama o illa da ben dememiş. Ne kadar safmışım, ne kadar ahmakmışım. Tatlı sözlerine kanmışım, içmişim onun pınarlarından aşkın en soğuk ve iç yakan sularını. Ah kalbim, ağrıyor şimdi! Evlenmiştik. Sadece ev sahibi olmuşum meğer! İroni mi bu acaba, ömrümün üzerinde uçan akbaba mı? Mutluluğu giyerken hüznü giymişim, huzuru takarken parmaklarıma hüznü takmışım. Ömrünün sonuna kadar beni seveceğine koruyacağına dair yemin ederken tam tersini demiş meğer.

Kız vurgundu adama, adam yorgundu sevmelere belli. Yoğundu hatta aşklara, biri biterken bir diğerine başlıyordu vakit kaybetmeden. Kız onu bütün masumiyeti ve safiyeti ile karşılamıştı. Her şey aslı gibi kalsa ne güzel olurdu. Kız ilk defa seviyordu, ilk defa kanı kaynıyordu birine kızın. Aşkın vakti yoktur, derdi çoktur. Taşkın hali çoktur, sakın hali azdır. “Seni seviyorum” demişti adam kıza, kız da bu ilanı aşkla uçmuştu semaya, bir kuş gibi taklalar atmıştı aşkın semasında. Dünyadaki bütün seni seviyorumlar toplansa bizimki kadar popüler olamaz asla! Adam seni seviyorum faslını bitirdikten sonra evlenmişti kıza. Ama çok zaman değil az zaman sonra bitmişti bu evlilik.

Kız ağlıyordu şimdi deliler gibi, sular seller gibi akıyordu. Mübalağa etmiş olmayalım okyanusu doldururcasına ağlıyordu. Yoktu böyle ağlamak yeryüzünde. Kimsenin yüzünde yoktu böyle ağlamak.

--Nasıl da kandım ona, nasıl da onun oyuncağı oldum. Ah kalın kafam ah cahil kalbim ah giden ömrüm! Boşandık ama bittim ben! diyordu kız. “Ben bittim, mahvoldum.”

-Neden? diye sordum ona.

-İçten pazarlıklı biriyle evlenmişim. Yalancının tekiymiş meğer. Bülbül şakımasını kesti, gül soldu, bahar bitti. Öküz desem öküze hakaret olur inan ama adam öküzün önde gideniymiş hayat kompartımanında. Bana ilanı aşk etmesi ve evlenme teklif etmesi çok çabuk oldu. Samimi geldi ben de ona inandım kocaman ve içten bir EVET dedim evlilik teklifine, kocam olsun diye.

-Eee n’oldu sonra?

-Dilim kopaydı da demez olaydım! Lanet olaydı, meğer başkasına inat evlenmiş benimle. Sonra öğrendim bunu, eski sevgilisini kızdırmak için benimle olmuş. İtiraf etti, evliliğimiz o an bitti.

Duygularımla oynadı, hayatımla. Bedelini ödemek kolay değil işte! Ben onu sevdim hesapsız hadsiz -o kitapsız- ben onu severken meğer o da başkasını seviyormuş. Ben onun elini tutarken o da başkasının elini tutuyormuş şimdi kafayı yiyeceğim. Ben onu öperken o da başkasını öpüyormuş meğer midem bulanıyor şimdi kusacağım. Ben ona bakarken o da başkasına bakıyormuş meğer kör olacağım şimdi.

Ben ona evet derken o da başkasına evet diyormuş meğer delireceğim. Yüzüğü parmağıma takarken meğer başkasının parmağına takıyormuş öleceğim şimdi!

El insaf! Vicdan ey insan! "Oysa ben..." dedi ama tamamlayamadı sözünü. Ağlamaya başladı. Ağladı ağladı ağladı. Çok sonra konuşmaya başladı yine.

-Ayaklarım yerden kesilir başım göğe erer, ne yapacağımı bilemem tutar öperim mesela seni, espriler yaparım anlamsız, gülerim nedensiz, elimdekileri düşürürüm, sakarın olurum yanında, yakarın olurum ömründe, kararın olurum sonunda. Aklına ziyan olurum, kalbine zarar olurum, ömrüne 'ne işe' yarar olurum diye içimde geçenleri sarf ederken ona o başka kalplerde geziniyormuş.

İşte şairim böyle başlamıştı aşkım. Onu çok sevmiştim çok şimdi yok! Ona neler yazdım neler söyledim kaydetseydim roman olurdu. Bak halim ne de duman şimdi!

-Bu aşkı daha güzel bir sebebe bağlayabilirdim. Seni düşünürken kalbim çarpmaya başlıyor mesela, gözlerim görmeye. Seni görünce yaşamaya başlıyorum, nefes almaya. Ağaçlar yeşilleniyor, gökyüzü mavileşiyor düşününce seni. Ceylanlar gözlerinin içinde koşmaya başlıyor nefessiz kalıncaya kadar, kalbinde bir kuş uçuyor kalbime nedensiz. Soruyorlar neden siz oluyorsunuz bu aşka muhatap neden biz olmuyoruz diye. Yazıyorum işte ya! Yaşıyorum işte ya!

Daha neler vardı çıkınımda, kalbimde ona karşı! Yazık hepsi yalan oldu talan oldu benimle.

-Sebepsiz bir mutluluk yayılıyor içime, ferahlıyorum çünkü seni hayal ediyorum. Aklım daha bir net oluyor, kalbim daha bir coşku ile doluyor, bahardandır diyorlar oysa bilmiyorlar bana gelen bahar değil sensin. Gözlerin beni sana çeken, sana davet eden, senin misafirin olmamı sağlayan birer kutsal çağrı mahiyetinde olup naçizane bendenizde bu davete icap etmek zorunda kalanım.

Ah geri zekâlı dilim, bunları hak etmeyene söylemişsin, dilim dilim ol benim dilim emi!

-İsteyerek de olsa koşarak da olsa gelmek zorundayım. Bak istemiyorum ama yan cebime koy tarzı bir geliştire bu. Sen çağırınca beni gelirim. Sen katınca kalbine beni koşarım. Sen yaşayınca beni uçarım.

Ah kalın kafam! Rezil kalbim! Vezir ettiğin adam başkasını seviyormuş meğer! Sarf ettiğin edebi cümleler bir edepsizymiş meğer! Utanıyorum şimdi şairim, kendimden utanıyorum, nasıl sevmişim, nasıl inanmışım ama! Kız sakinleşmişti biraz, derdini bağlıyordu son sözlerle:

-İşte şairim, ben onu böyle sevmişken o beni hiç sevmemiş meğer. Ona kızmıyorum bugün kendime kızıyorum. Ona neden bu kadar kandığımı, ona neden bu kadar kendimi koy verdiğimi düşünüyorum ve bu yüzden kızıyorum kendime.

Kız ayağa kalktı gitmeye başladı. Ağzında hayal meyal bir şeyle mırıldıyordu:

-Ben de ölmez miyim şimdi ben de gitmez miyim ötelere şimdi. Ben onu severken o başkasını seviyormuş meğer. Katilim değil de nedir bu cümle? Canıma giren mermi değil de nedir şimdi bu cümle? Cümle âleme rezil eden değil de nedir şimdi bu cümle?